8Març22
DiA INTERNACIONAL DE LA DONA
USO
UNIÓ SINDICAL OBRERA
DE LES ILLES BALEARS
www.usoib.es
#lalluitaesnostra
EL DIA ÉS MEU,
LA LLUITA ÉS NOSTRA

8Març22
DiA INTERNACIONAL DE LA DONA

USO
UNIÓ SINDICAL OBRERA
DE LES ILLES BALEARS
www.usoib.es

#lalluitaesnostra

EL DIA ÉS MEU, LA LLUITA ÉS NOSTRA

Aquest 8M, celebrem el Dia Internacional de la Dona posant el focus en un problema que, encara que no és nou, ha cobrat especial rellevància en el context de la pandèmia per covid-19: el desigual repartiment del temps de treball remunerat i les cures entre homes i dones.

Moltes famílies tenen problemes per a conciliar la seva vida laboral i personal a Espanya, però el pes d'aquestes responsabilitats familiars recau, sobretot, en les dones. Aquest desigual repartiment del temps, del qual venen alertant diverses institucions nacionals i internacionals, porta com a conseqüència una important bretxa de gènere a nivell laboral i econòmic. Una bretxa que, d'altra banda, s'ha vist agreujada pels efectes de la pandèmia, que han accentuat notablement les desigualtats.

En 2022, les dones pateixen una major taxa de desocupació i una major temporalitat en els seus treballs que els homes. Són majoria entre les persones que reben salaris mínims, i són les que, en major mesura, treballen a temps parcial, recorren a les reduccions de jornada i excedències, o canvien d'ocupació per a cuidar d'altres persones. No sols hi ha més dones treballant sense ser remunerades, sinó que, entre les persones treballadores, les dones assumeixen la major part de les feines de casa. El lema podria ser el mateix que fa 20 anys: “volem ocupació, que treball ens sobra”.

Durant l'últim trimestre de 2021, l'atur femení era de 15,04%, enfront del 11,79% del masculí. El 22,1% de les dones que treballaven ho feien a temps parcial, una xifra significativament major al 6,2% dels homes. Això suposa que, del total de les persones treballadores a temps parcial, un 75% són dones. Addicionalment, els sectors econòmics relacionats amb la cura, altament feminitzats, són normalment els més precaris i de menor reconeixement social, malgrat ser essencials.

Quan les dones s'absenten del treball, renuncien a part de la seva carrera professional, perden poder adquisitiu i independència, i deixen d'accedir a llocs de responsabilitat. Tot això suposa deixar de participar en la vida pública de la mateixa forma en la qual ho fan els homes. Les decisions que es prenen en empreses o institucions afecten a tota la societat, i aquesta és una raó de pes perquè dones i homes trobin en elles una igual representació a tots els nivells.

Les polítiques d'igualtat que s'han aprovat fins ara han facilitat la conciliació, però no han evitat que es continuïn reproduint els rols tradicionals de gènere. Han facilitat la conciliació, sí, però la conciliació de les dones. Durant els últims mesos, a més, hem pogut comprovar com les mesures de conciliació implementades durant la pandèmia han estat un absolut fracàs, com el “Plan MECUIDA”, insuficient.

Des de la USO, creiem que la solució al problema de la desigualtat passa necessàriament per un canvi cultural que porti a la corres-ponsabilitat, a la implicació de tota la societat, especialment dels homes, així com al reconeixement dels diversos models de família. És per això que reivindiquem que, encara que el dia és de totes i cadascuna de les dones, la lluita és de totes i tots.

Els canvis culturals autèntics no són ràpids, porten treball i esforç. No deixem això també només en mans de les dones.